60 LET OD SKONČENÍ II. SVĚTOVÉ VÁLKY 1939–45 ■ „VESNICE ROKU 2003“

RADONICKÉ NOVINY

Zpravodaj Obecního úřadu Radonice ■ III. ročník, číslo 4 (16) ■ (říjen 2005)

Poslední číslo Radonických novin vyšlo v červnu 2005. O měsíc později, 30. července zemřel bývalý starosta, místostarosta a šéfredaktor Radonických novin PhDr. Vladimír Valeš.

Rády bychom pokračovaly v jeho započaté práci tak, jak si to přál. Přestože jeho osobitý styl je nenapodobitelný a nenahraditelný.

Toto číslo bylo připravováno s láskou a vírou, že zůstanete nadále věrnými čtenáři Radonických novin.

Vlaďka Veselá a Ivana Hieková



Život byl boj a žil jsem ho rád...

Můj rok nula si vůbec nepamatuji, ač jsem musel být u toho. Stalo tak, jak praví zápis z matriky, 8. dubna 1941 v okresní porodnici Louny. Horní konec naší vísky byl přezdíván Budkov a náš domeček byl malý, jen jedna větší místnost a úzká kuchyňka. Prvních deset let si spojuji s tímto domkem. Jak jsme hloubili studnu, čistili cihly, stavěli plot, sázeli jabloně a ořechy a jak voněly srpnové večery.

Prvních deset let mi vymezuje naše školička s panem učitelem Vachtlem. Učení byla hra, bylo to všechno blízké, domácké a zajímavé. Pět let jsem netušil, že ve škole je nějaké zvonění a rozvrh. Díky jemu jsem se zadíval do kantorského povolání, které se mi zdálo jako velké dobrodružství. Dětství je jeden nekonečný proud mocných zážitků všeho druhu, je tak silný, že vystačí na celý život.

K desátým narozeninám se mi neváže nic konkrétního. Oslavy a večírky se tenkrát u nás nenosily. S největší pravděpodobností jsem měl jako žák páté třídy starosti přiměřené věku. Asi jsem v té naší pochvalovské jednotřídce chystal s kamarády řehtačky na velikonoční svátky.

Dvacátiny si pamatuji lépe. Měl jsem už odsloužen půl roku v kasárnách a právě jsme se vrátili z ostrých tankových střeleb na Mimoni. Nasáklý olejem, špinavý a nevyspalý. Po těch čtrnácti dnech jsem se ze všeho nejvíce těšil na horkou sprchu, čistou košili a vycházku. S kamarády jsme vedli řeči jak vojáci vedou, plánovali, jaké to bude pak a svět nám byl po kotníky.

K třicátinám jsem dostal prověrku. Soudruzi předložili účet za opojné jaro osmašedesátého roku a nadělili dvacetiletí tzv. normalizace. Četl jsem tenkrát pořád dokola pár knih a k větě z Kunderova románu Žert se vracel nejčastěji: „Nikdo neodčiní křivdy, jež se staly, ale všechny křivdy budou zapomenuty.“

Kruté a pravdivé. Na třicáté narozeniny zkrátka nevzpomínám rád. Když se z normálního člověka přes noc stane ocejchovaný jedinec, je to destruující. Když včerejší známí začnou přecházet na druhý chodník, aby vás nemuseli potkat, je to ponižující, urážející a smutné. Když včerejší poseroutkové jsou povyšováni na vůdce a věčné nuly, začnou dělat kariéry, je to žalostné poznání, kolik se jich najednou vyrojí. Ale naštěstí tu byli i ti druzí: slušní, neokázalí, nenápadní, hodní lidé, kteří přišli a pomohli. Dobré slovo ve chvíli, kdy klečíš na zemi, je dar nad všechny.

Krátce po třicátinách jsme hledali nový domov. Jezdili jsme s ženou po Kolínsku, Karlovarsku, Lounsku, Mostecku a Teplicku, až nás přijali na Chomutovsku. Objevování nového bydliště bylo jedním z nejsilnějších zážitků. Tady někde došlo k onomu ztotožnění se se zdejší krajinou.

Čtyřicátiny si spojuji s divadelní zkouškou, vyšla právě na toho osmého. Studovali jsme bláznivou komedii Syrovinky. Divadlo bylo jakýmsi paralelním světem. Umožnilo realizovat se, když už to nebylo možné ve škole. Tam práce navíc dráždila a školdozorci ji považovali za provokování.

Budiž pochválena skrze amatérské divadlo všechna neformální lidská společenství.

Padesátka byla krátce po listopadové revoluci. Třicet let jsem se těšil, že jednou budu učit milovanou češtinu a literaturu někde na gymnáziu, dělat se studenty divadlo, časopis a poezii. Když to konečně přišlo, doba mi zase přehodila výhybky a já, nepoučen z minula a v jakési euforii, odpovědnosti kývl na práci, k níž jsem měl z minula a z vlastní zkušenosti víc výhrad než obdivu. Já, který nesnášel kontrolory, papaláše a mocipány, dal se do služeb nové, jak jsme tehdy říkali, demokratické a nezávislé školní inspekce. Skončilo to za pár let v Praze na nejvyšším postu. Jestli mu za něco vděčím, tak za to, že jsem mohl pokládat základy snad něčemu užitečnému a poznat dost dobrých a čestných lidí. Vděčím ale i za to, že jsem pohlédl za oponku a spatřil zblízka onen svět české školské politiky. Viděl jsem, jak se to tam vaří, patlá a plácá a jací lidé tam také o nás rozhodují. Takže když to socialistický ministr se mnou skončil, oddechl jsem si, i když zůstala na jazyku pachuť podrazu a nespravedlivosti.

Šedesátiny. Ta cifra umí vylekat a zaskočit. Poslední rok běží v takovém tempu, že není čas na koukání po hodinkách. Je to štěstí, těšit se do práce, říkám si. Je to dar – moci žít na čas ve světě knížek, muziky, obrazů, ve světě umění, neboť je to svět zjemňující, kultivující a citově obohacující. Dává člověku protilátky na neduhy, jimiž musíme procházet.

Doba na tiché přemítání asi přijde s jarem. Až oschnou meze a vyrazí první prvosenky, sasanky a podléšky. Až tě to naplní tak, že budeš přetékat citem. To bude ta pravá chvíle na nejsoukromější meditace, na neokázalé účtování, na dělání pořádku v duši a srdci, na vytěžení aspoň pár zrnek poznání, jaký smysl měl život, v čem byla jeho hodnota a čím jsi obohatil nebo naopak zkrátil tento svět, jakou´s zanechal stopu. V onom životním resumé nesmím zapomenout na rodinu. Na ženu, která mi byla vždycky oporou. Se mnou i vedle mne. Na děti a dneska už na děti našich dětí. Lidské vztahy jsou jediným přepychem, který si může dovolit každý, řekl snad Čapek. A měl stokrát pravdu, platí-li to o rodině, která je bezpečným a pevným místem.

Vladimír Valeš

Jak si ho pamatují...



„Během let mezi námi vznikal stále užší vztah a rostla i naše důvěra jednoho k druhému. Jsem šťastný, že mohu říct, že jsem ho považoval za přítele, který mě výrazně propojil s krajem kolem Vintířova, který nás oba tolik fascinoval."

Karl Ferdinand von Thurn und Taxis

„Byl pro mne tím, kdo je schopen ‚vnímat tu krásu zblízka a vidět přitom do dálky'. A měl navíc schopnost ukázat a dát to vidět i ostatním. Je kruté, že ti , kteří mohou, umějí a chtějí, odcházejí vždycky předčasně."

Doc. Dr. Pavel Šamšula, CsC, Praha

„Zůstává mi vzorem a příkladem toho nejlepšího, co jsem v životě poznal. Mrzí mě, že jsme se v posledních dvou letech nedokázali setkat. Věděli jsme o sobě, naše cesty pouze zamířili do různých působišť. Měli jsme i společné plány, bohužel zůstanou nedokončenou symfonií."

Vlastimil Řebec, Jesenice

„Vedle bohatých historických a vědeckých znalostí a všestranného uměleckého talentu měl Vladimír tu schopnost motivovat lidi. Jeho schopnost nadchnout ostatní byla nakažlivá. Zdá se nám, že všechny překážky uměl překonat a jsme vděčni, že jsme ho směli poznat."

Günter a Jörg Seifert, Annaberg

„Pro mne byl pan Valeš slušným, pracovitým člověkem s otevřeným srdcem. Je mi ale stále smutno z toho, že i v tak těžké době, kdy ho sužovala nemoc a brala mu síly, se našli lidé, kteří ho dokázali veřejně urazit. Ale jak sám říkal, i takový je život. Měl život rád a musím říct, že mi pan Valeš jako člověk - velmi moudrý člověk - bude stále chybět. Za všechno moc děkuji."

Jana Pizúrová, Radonice

„Tím, že od nás odešel autor, publicista, ale především skvělý člověk. PhDr. Vladimír Valeš, přišli jsme o jednoho z nejzaujatějších redaktorů, s kterými jsme kdy spolupracovali. Vždy byl plný nápadů a nových řešení, šířil kolem sebe tvůrčí atmosféru a vždy znovu nás překvapoval svým rozhledem, nejen lidským. Provedením tohoto čísla v plných barvách vzdáváme čest jeho pestrému životu." *Za všechny spolupracovníky z TISKÁRNY K&B Petr Heger.*

RADONICKÉ NOVINY

Zpravodaj Obecního úřadu Radonice.
III. ročník, číslo 4 (16), říjen 2005.
Odpovědný redaktor V. Veselá
Redakční rada: I. Hieková,
J. Kořenský, S. Machowetz
Tisk: TISKÁRNA K&B s. r. o. Most.
Náklad 600 ks.
Toto číslo vyšlo 20. října 2005.
Povoleno: MK ČR E 142 16.

Zastupitelstvo a obecní úřad

20. zasedání zastupitelstva obce – 22. 6. 2005

Na programu bylo: Kontrola plnění usnesení z posledního zasedání 11. 5. 2005; zpráva starostky o činnosti orgánů obce; schválení prodeje bytů; zpráva o opatření k nápravě chyb a nedostatků zjištěných při přezkoumání hospodaření OÚ za rok 2004; schválení rozpočtové změny č. 2; zpráva finančního výboru o kontrole provedené v TJ Sparta Radonice; schválení návrhů hodnotící komise; schválení Školské rady ZŠ Radonice; schválení navýšení příspěvku do Fondu oprav nájemníkům obecních bytů v panelových domech; schválení zadání zhotovení střechy na objektu stavebních buněk „Dům pro seniory"; pronájmy, prodeje, zveřejnění záměrů; různé, usnesení, závěr. Přítomno bylo všech 9 členů. Občanů se účastnilo 12.

21. zasedání zastupitelstva obce – 20. 7. 2005

Na programu bylo: Kontrola plnění usnesení z posledního zasedání 22. 6. 2005; zpráva starostky o činnosti orgánů obce; revokace schválení příspěvku do Fondu oprav; schválení finanční spoluúčasti na dotovaných stavebních akcích; schválení návrhu zadání územního plánu obce Radonice; schválení rozpočtového výhledu; pronájmy, prodeje, zveřejnění záměrů; různé, usnesení, závěr. Přítomno bylo: 7 členů ZO, omluven PhDr. Vladimír Valeš a Stanislav Karpíšek, občanů se účastnilo: 4.

ZO schválilo finanční spoluúčast 162 000 Kč na opravu veřejného osvětlení, 303 202 Kč na rekonstrukci kotelny v MŠ, 30 000 Kč pro Mikroregion na „Centrum regionálního rozvoje venkova - Radonicko" a 100 000 Kč pro KPHP Radonice na obnovu interiéru Kaple na Vintířovském vrchu. ZO schválilo žádost o příspěvek 3000 Kč na 5. ročník hasičské soutěže „O Pohár starostky obce".

22. zasedání zastupitelstva obce – 29. 8. 2005

Na programu bylo: Kontrola plnění usnesení z posledního zasedání 20. 7. 2005; zpráva starostky o činnosti orgánů obce; slib nového člena zastupitelstva obce Radonice; volba místostarosty; prodeje bytů; schválení příspěvku; informace o výsledku kontroly z finančního úřadu; schválení právního poradce obce; pronájmy, prodeje, zveřejnění záměrů; různé, usnesení, závěr. Přítomno bylo: 8 členů ZO, omluven Jiří Kindl, občanů bylo přítomno: 18.

Všechny body minulého usnesení byly splněny nebo se plní. ZO vzalo na vědomí zprávu starostky obce. ZO vzalo na vědomí slavnostní slib nového člena ZO Radonice pana Petra Vilda a schválilo místostarostu pana Miroslava Ondrejku. ZO schválilo finanční příspěvek Ing. Kateřině Tumpachové na účast na soutěži v Mistrovství Evropy ve všestrannosti v Blenheim ve Velké Británii, která se koná od 8. do 11. září 2005 ve výši 10 000 Kč.

Simon Machowetz

Rozvoj a hospodaření obce

Dokončení rekonstrukce bývalé školy v Kadaňském Rohozci

Kolaudace proběhla v pátek 23. 9. Za podpory státní dotace bylo upraveno pět nájemních bytů pro příjmově vymezené osoby.

Celkové náklady rekonstrukce činily 1 259 551 Kč, z dotace hrazeno 503 000 Kč, vlastní zdroje 756 551 Kč.

Do objektu byla zavedena voda z obecní studny, byly vybudovány odpady s biologickou čistírnou odpadních vod a provedeny nutné vnitřní úpravy - snížení stropů obytných místností v 1. patře, vybudování lokálního topného systému, osazení protipožárních dveří, zřízení kuchyněk a sociálních zařízení včetně vybavení. Správcem celého objektu byl jmenován Vladimír Daniel. S obyvateli budou sepsány řádné nájemní smlouvy, vyměřeno nájemné a zaveden standardní systém jako v kterémkoliv obecním nájemním domě.

Věra Vernerová

Privatizace obecních bytů v panelových domech k 30. 9.

Do současné doby nebylo zatím prodáno 20 bytů vel. 3+1 a 2 byty vel. 2+1 a to:

čp. 206-207	5 bytů 3+1	1 byt 2+1
čp. 208-209	3 byty 3+1	
čp. 210-211	5 bytů 3+1	
čp. 212-213	1 byt 3+1	1 byt 2+1
čp. 214-215	5 bytů 3+1	

Dům pro seniory

Práce pokračují podle harmonogramu - je dokončena hospodářská část, vnitřní úpravy příček, stropy, anténní a televizní rozvody, z padesáti procent jsou hotové vnitřní instalace. Byly připojeny všechny inženýrské sítě - elektřina, voda, topení, kanalizace. Vyměřují se vnější komunikace - chodníky, parkoviště a začíná se budovat vstup do budovy. Po dokončení těchto prací a instalaci kuchyňských linek bude pro veřejnost uspořádán „Den otevřených dveří".

5. ročník hasičské soutěže O pohár starostky obce

Soutěž proběhla v sobotu 24.9.2005 na hřišti v Radonicích. Soutěžilo se v požárním útoku a ve štafetě. Při rovnosti času mezi prvním a druhým mužstvem rozhodl lepší výsledek v požárním útoku.

Výsledky:

1. SDH Mašťov	čas 2:04,0 min.
2. SDH Podlesice	čas 2:04,0 min.
3. SDH Radonice	čas 2:21,0 min.
4. SDH Vintířov	čas 3:41,0 min.

Ceny pro jednotlivá mužstva předávala starostka obce paní Věra Vernerová a starosta SDH Radonice pan Jiří Ježek.

Věra Vernerová

Společnost, vzdělávání, kultura

Odhalení sochy v Mašťově

V neděli 21. srpna byla při vjezdu do Mašťova odhalena socha „Zmizelí sousedé", kterou věnoval Mašťovu Klub přátel historických památek Radonice - Vintířov. Autorem je Vladimír Valeš, který se, bohužel, odhalení svého díla nedočkal. Socha představuje plačící ženu s židovskou hvězdou na hrudi, přecházející do hrubého, ale jemně opracovaného soklu omotaného ostnatým drátem.

Vladimír Valeš se nechal už v roce 2002 během druhého Plenéru inspirovat bývalými židovskými obyvateli. Už tenkrát věděl, že ji nazve Zmizelí sousedé, neboť ze všech mašťovských Židů přežil holocaust jen jediný muž. Své dílo dokončil v červnu 2005.

Křest knihy

V sobotu 15. října 2005 se v Pochvalově na Rakovnicku uskutečnil slavnostní křest knihy Vladimíra Valeše „Pochvalov, vesnička v Podlesí".

V úvodu knihy autor píše: „K napsání této skrovné knížky jsem se chystal delší dobu. Poté, co jsem publikoval řadu monografií ze svého současného působiště v Radonicích na Kadaňsku, kam jsem na počátku normalizace v roce 1971 musel z rodného Rakovnicka odejít, uvědomoval jsem si jistý dluh vůči místu, kde jsem prožil dětství, odkud pochází můj rod, který sehrál v místní historii svou nepřehlédnutelnou roli a kam se budu vždycky s pocitem domova vracet".

Plenér Vintířov 2005

Na letošní pátý ročník mezinárodního sochařského sympozia zavítal rekordní počet umělců z české i německé strany. Mezinárodní projekt mohl být opět zrealizován díky dotaci z Fondu Phare CBC, kterou získal vítězný projekt, jehož autorem byl Vladimír Valeš.

Součástí Plenéru byla i nedělní Vintířovská pouť. Začala znovuvysvěcením poutní kaple Panny Marie Pomocné a mší svatou. Na vysvěcení kaple přijal pozvání generální vikář litoměřické diecéze Mons. Karel Havelka. K této slavnostní příležitosti byla kapli věnována dvě rozsáhlá díla : kopie obrazu B.E. Murilla Marie s děťátkem z roku 1670 autorky Marušky Svobodové a triptych Zrození, Ukřižování a Vzkříšení autora Vladimíra Valeše. Pouť pokračovala koncertem pěveckého sboru Hlahol z Chomutova a v podvečer jazzovým koncertem Brass Band Dixielandu z Rakovníka v zámeckém parku.

Během deseti dnů vznikla díla, která budou postupně umístěna do okolní krajiny a interiéru kaple.

Jitka Křivancová - Sv. Florián
František Vlček - Sv. Jan Nepomucký
Iva Ouhrabková - Křídlo
Herbert Kisza - Země
Thomas Suchomel - Šumění
Resi Grevelhörster - Regenerace
Arnaut Malan - Janus Erben
Ulli Baumgärtel - Lední medvěd
Peter Rehr - Začarované duše
Norman Lodahl - Snění
Jördis Lehmann - Šněčí žena
Michael Baumgärtel - Červnový měsíc
Sebastian Harbort - Fantazie
Anna Leuthardt - Uzavření do sebe
Liv Eicke - Proměna
A. Henkel, P. Straubmeier - Světelná pyramida
a malíři: **Hana Kalánková, Vojtěch Kraus, Vladimír Valeš, Birgit Gamig a Marie Svobodová.**



Krátce a stručně

• ***Před koncem školního roku*** *se v rámci výtvarné výchovy žáci 5. až 9. třídy společně s uč. Ivanou Hiekovou pustili do natírání v areálu školy. Začalo se lavičkami, pokračovalo se brankami, zábradlím, vraty, popelnicemi a končilo se plotem, který je ze vstupní strany do školy hotov. Červeno-žluto-zelená kombinace působí velmi příjemně a před školou je hned veseleji. Rádi bychom poděkovali firmě VeMa, která nám věnovala barvu. Poděkování patří všem žákům školy, kteří s nadšením pracovali i ve svém volném čase pro dobrou věc.*

• ***Po celoroční práci v pěveckém sboru*** *jsme se rozhodli odměnit se. A tak příjemný víkend v malebném údolí Kojetína strávilo 15 dětí a 6 učitelek - sboristek. Prožili jsme noční evakuaci vzhledem k večerní katastrofické předpovědi počasí, vařili jsme, smažili, opékali, grilovali, jedli, pili, hodovali, zpívali, smáli se a hráli na partyzány. Byla to krásná tečka na konec školního roku.*



• ***Během letních prázdnin*** *se pracovalo i ve škole. 1. září na žáky čekaly: vymalované chodby v pastelovém tónu, nová zábradlí na schodištích, některé vymalované učebny a nová umyvadla, vybouraná příčka a koberec v družině a natřené schody. Škola je světlá, čistá a útulná.*

• ***Ve středu 3. srpna*** *zavítala do Radonic kočovná divadelní společnost Oldstars, která na náměstí sehrála Shakespearův Sen Noci Svatojánské. Představení v Radonicích bylo součástí projektu „Sen noci Krušnohoří aneb štace kočovného divadla po vesnicích krušnohorského regionu".*
Ptáte se, co je to Oldstars? Čerství absolventi Dismanova rozhlasového dětského souboru při Českém Rozhlase v Praze pod vedením Tomáše Staňka. Mladý soubor se tak pokusil o návrat do let minulých, kdy herecké skupiny objížděly své diváky. S dřevěným divadelním vozem putovaly od vesnice k vesnici a místním divákům večer co večer odehrávaly svoji inscenaci.

• ***V den zahájení školního roku*** *připravil obecní úřad ve spolupráci s mosteckou agenturou Rozmarýnek zábavné odpoledne pro děti s názvem „Rozloučení s prázdninami". Díky slunečnému počasí se akce konala na radonickém náměstí.*

• ***I v letošním školním roce*** *mají děti možnost zapojit se do práce v kroužcích a nepovinných předmětech. Je to jeden ze způsobů, jak příjemně strávit volný čas. A tak mohou navštěvovat sportovní a pohybové hry, práci s internetem, keramický kroužek, vaření, hru na kytaru nebo pěvecký sbor. Žákům 9. třídy je tradičně nabídnuta příprava na přijímací zkoušky z českého jazyka a matematiky. Pro všechny žáky školy chceme pokračovat v tradici z předešlých dvou let, a sice společnými akcemi pro všechny.*

• *V pondělí 26. září probíhal po celý den sběr papíru. Je to pro školu jedna z možností, jak si vydělat společnými silami nějakou korunu. Současně po celý rok probíhá sběr plastových lahví. To nás nic nestojí,protože starých novin a prázdných lahví se lidé rádi zbaví a přesto to pomůže dobré věci.*

Vlastivěda – Lapidárium

V loňském roce jsme při pouti uvedli do života památníky 11 obcí severovýchodní části Doupovska. Letos jsme odhalili dalších 14 obcí. Celkem tedy bude mít zde – nedaleko kaple – památník 25 vsí.

Bude zbývat vyhledat, instalovat a odhalit ještě 41 obcí. To je plán na budoucí 4 roky. Teprve pak bude mít všech 66 vsí svůj památník. Základní myšlenkou tohoto šestiletého plánu je vyhledání autentických fragmentů již neexistujících obcí, jako jsou kříže, zbytky pomníků, schodišť, patníků a mezníků. Poté budou instalovány v tomto lapidáriu. Ke každé vsi bude předneseno Curicullum vitae.

1. Humnice (Humitz)
(1443–1453)
Leží v nadmořské výšce 650 m n. m. Nedaleko vesnice na ostrohu mezi potokem Bublavou a vrchy Havran a Humnický stával již ve 14. století malý hrad Kleinštejn, střežící obchodní cestu. Lidé se zabývali zemědělstvím, hlavně pěstováním brambor a pícnin. Před válkou tu žilo 53 obyvatel v 9 domech.

2. Hrzín (Grun)
(1337–1953)
Ves v nadmořské výšce 480 m n. m. s minimem zpráv o svých dějinách.

Uprostřed 14. století za vlády Karla IV. Byl vyměněn s postoloprtskými benediktýny za zboží na Žatecku. Obyvatelé se zabývali zemědělstvím, ve vsi pracovalo pár řemesel, ale za obchodem a školou se muselo do Radnic a Martinova.

3. Dlouhý Luch (Langenau)
(1460–1954)
Ležel v nadmořské výšce 640 m n. m., který byl po delší době součástí Zvoníčkova. Měl 2 obecní kaple – sv. Jana a sv. Ivana. Po léta patřil k obci Zvoníčkov, ačkoliv byl největší. Před válkou zde žilo 120 obyvatel ve 23 domech.

4. Jindřichov (Heinersdorf)
(1460–1954)
Leží ve výši 570 m n. m. na Donínském potoce. Ve vsi byl rybník a kaplička p. Marie pomocné. Nad vsí vedla stará obchodní cesta do Chebu. Před válkou zde žilo 134 obyvatel ve 33 domech. Nacházel se tu mimo jiné také mlýn, panský mlýn a převaha luk. Obyvatelé pracovali – jako všude v okolí – v zemědělství.

5. Litoltov (Liesen)
(1411–1953)
Jedna z nejvýše položených obcí Doupovských hor – leží v nadmořské výšce 720 m n. m. Je pravděpodobně jmenována již v darovací listině vladyky Milhosta z Mašťova z roku 1196 jako ves Vestheme, ale jisté to není. Proto za první zmínku je jmenován až rok 1411. Ves skoro zanikla v husitských válkách. Z památek měla kapličku Panny Marie Růžencové z roku 1892 s každoroční poutí. Nedaleko stál mohutný javor se svatými obrázky.

6. Martinov (Merzdorf)
(1460–1953)
Druhá největší obec – vedle Radnic pod Litoltovskými vrchy. Leží v nadmořské výšce 610 m n. m. na Martinovském potoce. Ves měla svou dvoutřídní školu, na návsi novodobou kapli Nanebevzetí Panny Marie. Obyvatelstvo se převážně zabývalo zemědělstvím (žito, oves, pícniny, brambory) a řemesly. Ves měla své dvě hospody, trafiku a mlýn, 184 obyvatel a 35 domů.

7. Zvoníčkov (Mannelsdorf-menlsdorf)
(1460–1963)
Vesnice ležela ve výši 510 m n. m. po obou stranách okresní silnice z Kadaně do Kojetína. První historická zpráva je z roku 1460. V minulosti patřila Denárkům a Fictumům, později Hasištejnským z Lobkovic a Štampachům. Po třicetileté válce připadl až do roku 1850 klášterecký Hunům. Staré časy připomínaly 3 smírčí kříže. Lidé pracovali převážně na polích, v lese a v blízkých Úhošťanech dobývali zelenou kadaňskou hlinku. Před 2. svět. válkou zde bylo 93 obyvatel a 17 domů. Český název Zvoníčkov není odvozen od starého německého, ale podle předsedy místní správní komise Zvoníčka z roku 1947. Zanikl roku 1963 vysídlením

8. Velká Lesná (Gross Spinnelsdorf)
(1460–1953)
Leží ve výši 545 m n. m. Stávala zde kaple Jana Nepomuckého. Hlavní obživou byla, jak už název napovídá, práce v lese. Před válkou tu žilo 69 obyvatel ve 13 domech. Obec neměla žádné řemeslníky, ani obchod, pouze trafiku a hospodu. Název Velké Lesné se užíval až po II. svět. válce.

9. Malá Lesná (Klein Spinnelsdorf)
(1460–1954)
Leží ve výši 570 m n. m. na Rašovickém potoce. Malá víska měla jen 9 usedlostí, chráněná ze všech tří světových stran, kromě severní. Proto bývala Malá Lesná často vystavena studeným větrům. Často se zde střídali majitelé. Z památek byla ve vsi pouze malá kaplička.

10. Hůrka (Horkau)
(1460–1954)
Na vysokém táhlém čedičovém hřbetu tak leží ve výši 580 m n. m. ves Hůrka. Nedaleko vsi teče Doupovský potok, v obci stávala kaple sv. Matky Boží. První historická zpráva je z roku 1460, ale ves existovala pravděpodobně již před tím. Kolem 1. světové války byly ve vsi asi jen tři větší hospodářství, pracovalo zde několik řemesel, obyvatelé dělali většinou v lese a na polích. Pověstná byla švestková stromořadí, která lemovala silnici z Hůrky do Radnic

11. Donín (Dohnau)
(1460–1953)
Ves v nadmořské výši 435 m n. m. na Donínském potoce má slovanský původ. Míval poplužní dvůr, ovčín, cihelnu a vápenku. Před válkou zde žilo 48 obyvatel v 9 domech, zabývali se většinou zemědělstvím. Po celá staletí patřil k panství klášterecký Hunů.

12. Ostré (Westrum)
(1460–1954)
Ves se nacházela ve výši 510 m n. m. Má staré slovanské kořeny, jak ukazuje typ slovanské okrouhlice. Obživu dávalo dobytkářství a práce v lese. Bylo tu pět větších usedlostí, ale žádný obchod nebo hospoda. Před druhou sv. válkou zde žilo 59 obyvatel ve 14 domech. Ves zanikla v souvislosti se zřízením vojenského prostoru ve III. etapě v roce 1954.

13. Pastviny (Weiden)
(1572–1953)
Ležely ve výši 500 m n. m. kolem potůčku. Na návsi byly stromy, kříž, za vsí kaplička. Vystřídalase tu řada majitelů, jeden čas k ní patřil také poplužní dvůr s cihelnou a vápenkou. Obyvatelé se zabývali pěstováním žita, brambor, pícnin, hrachu a čočky. Pastviny a okolí byly vyhledávaným turistickým místem za první republiky.

14. Radnice (Redenic)
(1261–1954)
Radnice si lidé pro podobné jméno často pletli s Radonicemi. Ves leží na Donínském potoku, leží ve výši 505 m n. m. Patří k nejvýznamnějším místům Litoltovskývh vrchů. Dominantou obce byl krásný rokokový kostel sv. Jakuba Většího na návrší nad vsí. O přestavbu kostela se postaral hrabě Thun v letech 1766–1767. Nástropní fresky namaloval Trunz Maier. Ve vsi byl ještě smírčí kříž s vrypem meče. V roce 1914 dojížděl do Radnice dvakrát denně dostavník. V roce 1920 byla zavedena elektřina.



V loňském školním roce se naše škola zapojila do projektu „Strom života". Do soutěže jsme přihlásili naši radonickou lípu stojící na náměstí. Svým příběhem zaujala natolik, že se stala jedním z dvanácti finalistů. Snažili jsme se pro náš strom získat formou hlasovacích archů co nejvíce hlasů a tak děti sbíraly podpisy v Radonicích, Vintířově a v Mašťově. Ke 30. září měla naše lípa 549 hlasů. Držme jí palce!